

LIBRIS

We know
books

Ce se întâmplă cu **FETIȚA MEA?**

CUM SĂ-ȚI PROTEJEZI FIICA DE O
MATURITATE PREA TIMPURIE

Tanith Carey

Traducere de Sorin Petrescu

Cuprins

Introducere	1
Partea 1. „Mamă, tată, pot să-mi fac o operație estetică la nas, vă rog?“ Apariția părintelui de tip X-Factor	7
De ce părinții se simt neputincioși.....	14
Nu putem face nimic, așa că de ce să mai încercăm?	15
E de-ajuns să spun nu, și nu i se va întâmpla copilului meu	16
Nu vreau să-i spun nimic, pentru că și-ar pierde inocența	17
Fiica mea este o fată bună. Nu este interesată	18
Copiii altora o fac, iar ai mei învață de la ei	19
Cred că este un lucru bun	20
La vremea mea și eu am făcut asta.....	20
Credem în discuții libere și în tehnologia modernă	21
O vor face oricum	22
Anii dintre copilărie și adolescență: perioada critică.....	23
Ce pot face mamele	25
Ce pot face tații	28
Ce pot face școlile	33
„Exact așa cum ești“: să ne iubim fiicele necondiționat	35

Partea 2. Cum formează respectul de sine și comunicarea

cea mai bună apărare a fiicei tale.....	39
Respectul de sine: Cel mai bun paznic	42
Cum să-ți înveți fiica să se simtă bine în pielea ei:	
construirea încrederii din interior	46
Alegerea priorităților părinților: să fii prezent și să-ți faci timp	47
Valorile tale: cum să le definești, să le împarți și să accepți limitele	49
Valorile voastre și ceilalți	50
Stabilirea limitelor	52
Coeficientul educațional: cum să-ți înveți fiica inteligența emoțională	54
Cum să-ți ajuti fiica să-și descopere identitatea:	
crearea unui respect de sine de neclintit	59
De ce este important ca fiica voastră să înțeleagă cum funcționează	
creierul: ajutați-o să dețină controlul	61
Emoțiile	61
Inteligența	62
Deprinderile sociale ale fiicei voastre	64
Păstrează o comunicare permanentă: cum să ții deschise căile de	
comunicare	67

Partea 3. Maturizarea într-o societate îndinată spre pornografie73

La limita legii: ce influență are pornografia asupra copiilor	
și cum să-i protejăm	74
Cei mai buni prieteni și cei mai răi dușmani: ajută-ți fiica	
să facă față presiunilor	83
Rolul prieteniei.....	84
Puterea bisericii	92
Legături abuzive.....	95
Copiii și internetul: de la mesaje sexuale la Facebook	96
Alcătuiește o listă cu promisiuni care să mențină sigur internetul	101
Fete materialiste: ajută-ți fiica să reziste presiunii de a cumpăra	107
Cum să nu vă răsfățați fiicele	112

Doisprezece sau douăzeci și doi de ani: cum să se îmbrace potrivit vârstei ei	115
Copii drăguți? Cum să trasezi un hotar între fantezie și machiaj	119
Găsirea unor modele de urmat	126
„Când o să fiu mare vreau să fiu subțirică”: ajută-ți fata să riposteze	128
Branduri: cum să rezisti modei și reclamelor	136
Canale TV care oferă sex: cum afectează televiziunea fetele și ce trebuie făcut	139
Pornografie stil pop: mesajele din clipurile muzicale și abordarea lor	145
Telefonul sună ocupat – ce e de făcut?	
Cum să-ți ajuți fiica să folosească mobilul în siguranță	148
Concursuri și jocuri	153
„Vreți s-o faceți pe tipele sexy?” Cum să-ți îndrepti fiica spre jucării și jocuri sănătoase, potrivite vârstei ei	155
Concluzii	157
Surse	160
Mulțumiri	162
Note	163

PARTEA 1

**„Mamă, tată, pot să-mi fac
o operație estetică la nas,
vă rog?” Apariția părintelui
de tip X-Factor**

Imediat după ora 10.00 a dimineții, în Harley Street, se deschid ușile uneia dintre cele mai mari clinici de operații estetice din Londra. La recepție, pacienții sunt întâmpinați de un șir de recepționere ce par a fi identice, în taioare negre și cu buzele rujate. Acum, risipiți pe canapelele moi de culoare bej, primii pacienți răsfoiesc preocupați câteva reviste despre celebrități. În dimineața aceasta, treaba mea este să-i întreb de ce se află aici.

Numărul celor din Marea Britanie care se supun operațiilor estetice a ajuns la cea mai înaltă rată din istorie. Potrivit Mintel*, piața chirurgiei plastice a crescut numai în ultimii doi ani cu 17%, fiind estimată la 2,3 miliarde de lire sterline.⁵ Așadar, de ce nevoia de a arăta „perfect“ devine epidemică – și de unde găsesc oamenii bani, într-o perioadă de criză economică și cu o înaltă rată a șomajului? Privind în jurul meu prin sala de așteptare care începe să se umple, am fost surprinsă să constat că multe dintre femeile de acolo fie nu împliniseră încă douăzeci de ani, fie abia trecuseră de vârsta aceasta.

Fardată ireproșabil și cu o privire nevinovată, Amelie are fața micuță, trupul din tinerețe al lui Audrey Hepburn și sâni îndrăzneți, puși în valoare de un tricou negru, mulat, un model cu sex-appeal. De fapt, ea lucrează ca vânzătoare de cosmetice într-un magazin din cartier și a revenit la clinică pentru un control postoperatoriu după ce și-a mărit bustul la 81 de centimetri, „pentru încredere în sine“. Costul operației, 4.500 de lire sterline, reprezintă probabil un sfert din salariul ei pe an. Dar asemenea multor femei din generația ei, care nu-și permit să plece de acasă, Amelie locuiește cu părinții ei care, oricum, au plătit operația. „Le-am spus că vreau să-mi măresc sâni și ei mi-au spus: «Bine, dacă asta vrei»“, îmi explică ea simplu, de parcă părinții ei i-ar fi plătit prima rată la mașină. „Nu și-au făcut probleme, au spus: «Dacă chestia asta te face să te simți mai bine, e-n regulă»“.

În celălalt colț al încăperii se află Elaine, douăzeci de ani. Cu piercing în limbă, îmbrăcată în niște jeanși mulați, vârați în cizme Ugg, Elaine aduce mai mult cu o membră a Girls Aloud** în timpul ei liber, și mai puțin cu secretara care este. Și-a efectuat de curând o

* Mintel International Group Ltd., firmă privată de cercetare a pieței, cu sediul în Londra. (n. tr)

** Formație britanică apărută în cadrul spectacolului de televiziune Popstars. (n. tr)

operație estetică la nas, plătită parțial printr-un împrumut făcut la bancă tot de părinții ei. „Știu că o să sune caraghios de-a dreptul, dar vechiul meu nas era cât se poate de în regulă“, insistă ea, „doar că în poze arăta cam aiurea. Prietena mea a făcut o operație ca asta la optsprezece ani. În plus, cam asta fac toate. Pacientele care vin la chirurgie estetică sunt tot mai tinere în zilele noastre. Șase dintre prietenele mele și-au mărit sânii. Una dintre ele și i-a făcut uriași și este încântată că bărbații întorc capul după ea. De cum afli de la prietene că nu doare cine știe ce, nimic nu te mai poate opri. Când m-am trezit după operația la nas, am și cerut detalii despre o operație la sâni – și încă mă gândesc la asta.“

Fiind la prima ședință, Courtney, optsprezece ani, este însoțită în dimineața aceasta de mama ei. Au venit din Kent ca să înceapă un tratament cu laser, care costă 1.200 de lire sterline, pentru a scăpa de vergeturi. Aidoma celorlalte, este ireproșabil fardată, poartă jeanși mulați și un tricou care-i scoate în evidență talia de viespe și își netezește continuu cascada de păr strălucitor de culoare castanie. Ca și cum s-ar pregăti să fie tratată de o boală amenințătoare, Courtney îmi explică cum i-au apărut „niște dungi roșii îngrozitoare“ de-a lungul stomacului și coapselor după ce s-a îngrășat cu 13 kilograme, în urma administrării de anticoncepționale. Acum, cu doar câteva luni înainte să înceapă cursurile la Conservator, atât mama, cât și fiica sunt disperate să scape de aceste vergeturi care ar putea compromite cariera fiicei.

Odată început tratamentul, mama lui Courtney, Justine, se destăinuie de ce, ca un părinte responsabil, a simțit că nu are încotro și trebuie să acționeze. „E drept că tratamentele sunt cam costisitoare. Dar ce alternativă ai când o chestie ca asta năruiește viața fiicei tale? Îi compromite viața socială. Când o sună prietenele și o invită la câte o petrecere în pijamale, ea refuză, căci nu suportă să fie văzută de cineva în desuuri. Am surprins-o cu ochii în lacrimi. Mi s-a rupt inima. Spunea întruna: «De ce mi s-a întâmplat tocmai mie, mamă? De ce tocmai mie?»“.

Louise, o studentă, se găsește aici tot datorită generozității părinților ei și, cu toate că are pe nas o umflătură abia vizibilă, e greu de prevăzut cum îi va schimba viața operația de rinoplastie. Sora ei mai mare a făcut deja o operație estetică, plătită de părinți, pentru a

scăpa de pielea în exces rămasă după o cură de slăbire. Ca să fie cât se poate de corecți, părinții ei i-au spus să se gândească ce operație ar vrea să facă și ea.

Acestea sunt doar instantanee. Dar intervievând tot mai multe fete în decursul cercetărilor făcute pentru a scrie această carte, am descoperit că aproape toate tinerele par a deține o listă identică a defectelor despre care cred că ar trebui „reparate“. Rezultatul este că cercetătorii pieței consideră tinerele ca fiind principala categorie în creștere pentru chirurgia plastică. Numai în ultimii doi ani (cartea a apărut în anul 2011 – n.tr.), numărul tinerelor care au apelat la operații estetice a crescut mai clar decât oricare alt grup de vârstă. Aproape șase tinere din zece, cu vârste cuprinse între șaisprezece și douăzeci și patru de ani – tinere în floarea vârstei, arătoase și atractive – își doresc o operație estetică pentru „a corecta“ sau a-și îmbunătăți înfățișarea, un număr dublu față de persoanele de cincizeci și cinci de ani. Singura barieră pentru ele o reprezintă banii – dar cu niște părinți tot mai dispuși să plătească nota, această barieră este depășită când vine vorba „să repare“ ceea ce cred ele că e un defect.⁶

Desigur, pentru un părinte este dureros să fie martor la temerile tinerelor lor fetele legate de felul în care arată. Dar faptul îngrijorător era natura motivelor pe care le aveau aceste tinere ce alegeau să facă operații estetice. După cum îmi amintesc, un asemenea gen de chirurgie este întreprins de obicei pentru a repara defecte ce cauzează dizabilități primejdioase și nefericire. Or, cea mai frecventă explicație pe care am primit-o era că și prietenele au făcut același lucru, că voiau să arate mai bine în fotografii – sau pur și simplu pentru că își permiteau.

Niciuna nu a amintit de cultura celebrităților ca fiind un factor determinant. Dar este evident și vădit faptul că majoritatea fetelor care se maturizează în condițiile vieții de astăzi nu au avut niciodată un alt ideal decât perfecțiunea. Cele mai multe află despre aceste prefaceri din show-urile văzute la televizor încă de pe genunchii mamei. Și ceea ce m-a surprins a fost că atât de mulți părinți, departe de a încerca să vorbească în mod serios cu fetele lor sau de a încerca să proiecteze în viitor asemenea preocupări, se arătau gata să achite nota de plată. Oricâte obiecții au ridicat în particular sau înaintea operațiilor (la care eu nu am luat parte), tot și-au pus la bătaie

cardurile de credit. Asemenea mentorilor de la X-Factor, la analiza finală au rămas cu credința că o înfățișare perfect modelată – realizată în cazul nostru de aportul chirurgiei – reprezintă, pentru o fată, cheia succesului în viață.

Privitor la tinerele fete, un trend similar este reflectat în explozia concursurilor de frumusețe pentru copii. La mijlocul anilor 2000, în Marea Britanie nu existau astfel de concursuri. În 2010, existau peste douăzeci, având drept cauză, în parte, faima de moment a starurilor din emisiunile TV și stilul de viață luxos al vedetelor în vogă. În fiecare an, la concursul Miss Teen Queen UK se înscriu peste 12.000 de fete. Totuși, nimic din toate astea nu s-ar întâmpla dacă nu ar fi susținute, moral și material, de părinți.

Educația dată de părinții de tip X-Factor se cerne și în școlile noastre, unde „serile balului de absolvire” ajung să fie aranjate până și pentru copiii de șapte ani, pentru care mândrii tați și mândrele mămici cheltuiesc mici averi pe machiaje, ținute de bal și limuzine. Atât de răspândită este tendința aceasta, încât acum companiile care se ocupă cu organizarea balurilor fac turul școlilor din Marea Britanie, împânzind cu afișe care îndeamnă la tratamente de înfrumusețare, incluzând șuvițe de păr și bronzare cu spray-uri.⁷

Ca o dovadă și mai clară că-i ducem pe copiii noștri pe calea pierzaniei dacă le permitem să creadă că înfățișarea fizică este cea care contează cel mai mult, nu trebuie să privim mai departe de exemplul pe care ni-l oferă Sophie Watson. La vârsta de paisprezece ani, mama lui Sophie, Joy Watson-Carr, i-a îngăduit să cheltuiască 1.000 de lire sterline ca să-și facă un machiaj semipermanent, să-și mărească buzele și să-și accentueze sprâncenele. Dar Sophie a declarat postului GMTV – ca și altor multe companii media la nivel național – că nu avea defecte vizibile sau deficiențe care trebuiau corectate. „Am văzut la televizor că asta și-au făcut niște celebrități... Nu era nimic în neregulă cu fața mea. Eram mulțumită cum arătam. Dar am decis că n-ar fi rău să accentuez un pic trăsăturile mele naturale.”⁸ Joy, o terapeută în înfrumusețare, care și-a estetizat și ea sprâncenele, spune: „M-am bucurat pentru ea că și-a făcut operațiile acelea. Am discutat mult timp. Nu sunt multe fete de paisprezece ani care să nu-și fi vopsit părul sau să nu se fi machiat.

Face parte din procesul de creștere. Voia s-o facă, așa că am fost de acord“.

Sophie a început s-o facă pe modelul de la unsprezece ani, când îmbrăca rochii vaporease de prințesă. Acum, deși are doar paisprezece ani, fotografiile arată cât de bine este pregătită să atragă atenția celorlalți. Pozele o înfățișează pe tocuri înalte, în sutien și fustiță, ingenuncheată pe un pat. Altele o arată pozând jenată într-o gamă de dantele roz și desuuri cu paiete, trăgând în jos centura șortului mulat pe fund, asemenea unui pornostar în formare. Într-un interviu dat la trei luni de la episodul cu machiajul permanent, Joy a declarat că fata ei și-a pierdut virginitatea la o săptămână după împlinirea vârstei de paisprezece ani, a început să bea la greu și a avut probleme la școală din cauza regulilor ce priveau ținuta și machiajul.⁹

Nu ar fi corect să o expunem prea mult pe Joy. În ciuda felului în care valorile ei o afectează pe fiica sa, asemenea oricărei mame, ea crede în mod sincer că face ceea ce trebuie ca să-și ajute copilul să răzbată în viață. Într-adevăr, aproape în fiecare săptămână apar în presă noi istorisiri despre mame care oferă fetelor încă mici botox ca „să prevină ridurile“ sau care-și supun copilele de numai șase ani unui regim alimentar strict, de teamă să nu se rateze și ele. Și se găsesc în așa mare măsură, încât este surprinzător că încă mai reprezintă interes pentru presă.

Desigur, ar fi exemple extreme ca unii dintre părinții care citesc această carte să se regăsească în ea. Dar așa cum și eu a trebuit să-mi reconsider valorile atunci când fiica mea și-a fixat un regim – și să văd dacă nu cumva referirile mele bine intenționate la o „mâncare sănătoasă“ și orele petrecute la sală nu i-au trimis mesaje trunchiate –, este de ajutor să te întorci la începuturi.

Revino la momentul când ai aflat că vei avea o fată. Oare primul tău gând a fost la cât de drăguță va fi sau cu ce rochii neasemuite o vei îmbrăca? Dacă ai și un fiu, întreabă-te dacă ai gândit la fel când ai aflat că vei avea un băiat. Ar fi corect să spui că înfățișarea lui și cât de chipeș ar putea să arate se află pe un loc mai de jos pe lista ta de priorități?

Este o lecție aspră, dar dacă vrem să luptăm împotriva faptului ca fetele noastre să fie judecate după cum arată, va trebui să începem

prin a ne gândi la propriile noastre așteptări și cum au fost ele „prelucrate“ în noi în ultimii douăzeci sau treizeci de ani. La urma urmei, dacă ne-am născut în anii 1960 sau după, am fost prima generație care a crescut într-o lume dominată de televiziune. Cum televizorul devenise principalul mod de petrecere a timpului, cum copiii noștri au deprins foarte repede acest fapt, pentru o femeie, ca să fie subțirică și frumoasă era egal cu a fi sexy și de succes. Generația noastră a fost martora apariției vedetelor de televiziune, a emisiunilor gen Soții de Fotbaliști și a unei avalanșe de formații de fete care împreună transmiteau mesajul că poți fi bogat și faimos și fără să ai talent. Era suficient să fii drăguță și descurecăreață.

Cum aceste vedete atrăgeau mereu atenția, strângând averi impresionante, și cum emisiunile TV făceau aceste lucruri să pară la îndemâna oricui, oare la rândul nostru nu am aderat la ideea că femeile trebuie să arate într-un anumit fel ca să răzbată în viață? Fără să ne dăm seama, nu cumva ne-am dorit și pentru copilul nostru înfățișarea și modul de viață ale vedetelor? Desigur, de-a lungul anilor, părinții au apreciat mereu atractivitatea fiicelor lor. Chipurile copiilor noștri – pielea lor netedă, părul strălucitor, ochii mari și trăsăturile plăcute – sunt prototipuri pentru perfecțiunea adultului, iar fetele sunt, prin însăși natura lor, frumoase.

Acesta este un domeniu cu precădere dificil pentru părinți, pentru că suntem condamnați dacă nu apreciem înfățișarea fetelor noastre – cum tot condamnați suntem dacă o facem. Chiar și dacă am avea cele mai bune intenții din lume, nu putem pretinde că înfățișarea nu contează niciun pic. Fetele sunt atât de sensibile, încât cele ai căror părinți nu fac referiri la felul în care arată ajung să creadă că se datorează faptului că sunt urâte. Așa că răspunsul nu este să nu acorzi nicio importanță felului în care arată fiica ta. Problema este *cât de multă* importanță acordăm frumuseții într-o societate deja obsedată de aspectul fizic, în care fiecare este situat pe o scară a perfecțiunii, aceasta este cheia!

Astfel, în vreme ce, ca părinți, suntem îndreptățiți să apreciem frumusețea, într-un secol hipersexualizat, va trebui să ne străduim să nu fim prizonierii tendinței actuale de a o considera cea mai importantă calitate a fiicelor noastre. Trebuie să limpezim faptul că aspectul lor fizic reprezintă doar o mică parte din ceea ce sunt ele cu

adevărat – nu *cine* sunt. Începând încă din primii ani, este esențial să apreciem alte valori – cum ar fi bunătatea, onestitatea, generozitatea, conștiința de sine, acceptarea de sine –, care au fost date la o parte de o cultură a superficialității. Decât să încurajăm atracția spre celebritate și aspectul materialist, trebuie să le îndepărtăm de idealul standard al atractivității feminine – piele bronzată, păr lung și trup tras prin inel –, scoțând în evidență calitățile care se văd mai puțin sau deloc. Căci, dacă dăm gir mesajului societății că cel mai important lucru este aspectul fizic, nu-i pregătim pe copiii noștri pentru a răzbate în viață. De fapt, îi expunem eșecului, insatisfacțiilor și nefericirii. Nu le oferim prilejul să-și dezvolte o viață spirituală. În loc de asta, îi lăsăm să devină capete goale, clone ale celebrităților.

DE CE PĂRINȚII SE SIMT NEPUTINCIOȘI

Să fii părinte de fată este, oricum, o slujbă grea. Dar este și mai greu pentru părinții de astăzi care încearcă să filtreze și mai multe influențe negative asupra dezvoltării normale a fiicelor decât erau înainte vreme. Comparați influențele din timpul propriei copilării cu cele de astăzi asupra fiicei voastre.

Internetul a devenit general disponibil abia în ultimii cincisprezece ani, iar cel de bandă extinsă care a devenit un factor mereu prezent în viața noastră, de aproape șase, șapte ani. Probabil, de-a lungul propriei voastre copilării, dacă era să urmăriți singuri programul de la televizor, o puteați face doar după orele de școală sau sâmbăta dimineața, când aveau loc spectacole pentru copiii de vârstă voastră. Desigur, când eram eu copil, în anii 1970, familia noastră avea un singur televizor și ne adunam cu toții să urmărim programe de divertisment destinate tuturor, cum ar fi *Asta e viața ta* sau spectacolul cuplului de comici *Morecambe și Wise*.

E adevărat că exista sexism – mare parte răspândit de umorul anilor 1960 din serialul *Carry On* – în programe cum ar fi *The Benny Hill Show*! Unele televiziuni înfățișau femeia ca pe un obiect sexual pasiv, cum era cazul celei dedicate *Miss Univers*. Totuși, singurul loc în care aveai siguranța că vei vedea o femeie dezbrăcată pe jumătate nu era televizorul, ci pagina trei din tabloidul *The Sun*. Și deși ar fi putut să fie implicit, nu era mult sex, în mod sigur nu la

intensitatea de astăzi. Orice depășea un sărut sau un cuvânt oarecum obscen nu era de auzit sau de văzut înainte de „sfânta“ oră 21.00 din noapte. În comparație cu tinerii din ziua de astăzi, copilăria noastră a fost androgenă. Dar din pricină că totul s-a petrecut relativ repede, este greu pentru noi ca părinți să acceptăm copilăria *modernă* a fiicelor noastre – și cât de copleșitoare poate părea lumea de astăzi din punctul de vedere al inocenței lor.

Sexul și imaginea trupului fiind acum imprimate adânc în stofa muzicii, a reclamelor, a televiziunii, a revistelor, a modei și a internetului, este de înțeles că mulți părinți se simt deja învinși. Ei au simțit că societatea a înaintat și s-au împăcat cu ideea că trebuie să trăim cu toate aceste schimbări. Familiile cu care am vorbit încearcă să domine în diferite moduri sexualizarea care pătrunde peste tot. În general, ele se plasează între o atitudine prohibitivă – susținând că pot filtra orice, și una permisivă – crezând că nu au altceva mai bun de făcut decât să accepte lucrurile.

Înainte de a examina încotro trebuie s-o pornim, ar fi poate de folos să luăm în considerare punctul nostru de plecare ca părinți. Se potrivește vreuna dintre concepțiile următoare cu cele ale voastre?

Nu putem face nimic, așa că de ce să mai încercăm?

La majoritatea părinților pe care i-am intervievat exista un sentiment de teamă și de neputință. Unii, obosiți, au ales să se predea. „Nu avem ce face“ era refrenul obișnuit. Mame și tați mi-au spus că nu știau de unde să înceapă, întrucât media părea prea vastă și scăpată de sub control. La urma urmei, confruntându-te cu monstruos de imensa lume virtuală, la cine să te plângi? Părinții simt cum publicitatea, comerțanții, televiziunile și presiunea negativă exercitată de grup le depășesc cu mult influența. Potrivit unui studiu din anul 2010 al Mother's Union (Asociației Mamelor), care a monitorizat 1.000 de părinți cu copii sub 18 ani, unul din cinci părinți simte că nu mai are niciun fel de control asupra a ceea ce văd copiii lui pe internet. În aceeași proporție, simte că a pierdut controlul asupra a ceea ce fac copiii lui pe site-urile de socializare.¹⁰

Părinții din această categorie încep adesea prin a fi restrictivi, dar, de îndată ce-și dau seama că influențele sexualizării le-au anihilat

puterea de control, intră în panică. Însă este mult prea curând – și mult prea periculos – să se declare paralizați. În vreme ce este ade-vărat că nu-i putem scăpa pe copiii noștri de aceste influențe, îi putem totuși „inocula“ împotriva efectelor lucrurilor pe care ei le văd, explicându-le, într-un limbaj adecvat vârstei, ce se întâmplă în jurul lor. Încurajându-le pe fete să examineze presiunea la care sunt supuse, le vom putea ajuta să-și dea seama ce este bun și ce este rău pentru ele.

Mai mult, departe de a fi niște neputincioși, părinții rămân o forță de temut. Dacă marilor corporații le plac profiturile, ele urăsc în aceeași măsură publicitatea negativă. Așadar, dacă afacerile pot câștiga notorietate forțând limitele, din fericire, exploatarea copiilor este încă un tabu cu care nicio companie respectabilă nu vrea să fie asociată. Părinții trebuie să semnaleze depășirile acestor limite, astfel încât tabuul să-și exercite întreaga putere.

A fost de-ajuns protestul unei singure mame, Nikola Evans, astfel încât compania Asda să-și ceară scuze și să retragă dintr-un magazin din Sheffield o prezentare de sutiene căptușite, pentru fete în vârstă de nouă ani. În urma unui alt protest la scară națională al părinților și militanților, compania Primark a scos la rândul ei de pe rafturi sutiene căptușite destinate fetelor de șapte ani, în vreme ce Tesco a oprit vânzarea unor kituri de jucărie pentru dans la bară.¹¹

Plângeri de acest gen au mai înregistrat și companii publicitare, televiziuni și alte componente media, dar din păcate într-un număr insuficient. De obicei, este nevoie de o singură plângere ca să aibă loc o investigație care să determine societatea să fie un pic mai conștientă și mai cu simț de răspundere când vine vorba de bunăstarea fetelor.

E de-ajuns să spun nu, și nu i se va întâmpla copilului meu

Încă de timpuriu în copilăria fiicelor noastre, când sunt la stadiul de prunc și abia învață să meargă, ne liniștim spunându-ne că, dacă nu le vom cumpăra păpuși Bratz, dacă nu le vom lăsa cu orele în fața computerelor sau jocurilor electronice și dacă nu le vom lua tricouri pe care să scrie sloganuri gen „Prea mulți băieți, prea puțin timp“, le vom putea feri de sexualizare. Dar sexualizarea nu este un robinet

pe care să-l închizi. Aduce mai mult cu gazul care se strecoară prin orificii, indiferent câte cârpe ai folosi tu ca să le astupi.

Odată cu înaintarea în vârstă a fiicei voastre, presiunea grupului va juca un rol tot mai mare în deciziile pe care ea le va lua. Iar dacă încercăm să ne ferim fetele de a vedea sau chiar auzi influențele negative, nu vor avea niciodată șansa să afle cum să depisteze sau să facă față primejdiilor. Ba chiar riscăm să devină așa de curioase, încât, odată scăpate de sub controlul nostru, să fie nerăbdătoare să încerce tot ceea ce am căutat noi să ținem la distanță de ele.

Înainte de orice, copiii trebuie să învețe să judece cu propria lor minte. La urma urmei, este mai practic să-ți înarmezi copila și să o avertizezi ce urmează. Explicați-i de unde vin presiunile și care sunt realitățile comerciale din spatele lor. Explicați-i că acei comercianți iau în vizor tinerele fete pentru că sunt cele mai inocente consumatoare și că nu fac altceva decât să exploateze incertitudinile și dorința lor de apartenență.

Purtați aceste discuții tot timpul. Ajutați-o să vadă imaginea în ansamblu. Clarificându-i ceea ce se petrece în jurul ei și făcând-o să trăiască aceste experiențe, o veți dota cu o mască de gaze virtuală care o va ajuta să filtreze gazul toxic.

Nu vreau să-i spun nimic, pentru că și-ar pierde inocența

Mulți părinți se simt confuzi și temători când vine vorba de câtă informație să le ofere copiilor pentru a-i preveni. Le este frică să nu le fure fetelor inocența dezvăluindu-le presiunile la care urmează să fie supuse. Acești părinți ar putea socoti dureros momentul în care fiicele lor sunt pregătite să învețe mai multe despre sex. Am vorbit cu mai multe mame, care și-au arătat dezacordul în legătură cu orele de educație sexuală, chiar dacă au loc în clasa a III-a (în jurul vârstei de 10 ani), ele preferând să creadă că sunt inutile.

Riscul unei asemenea atitudini este acela că, dacă nu le vorbim copiilor despre sex, atunci o s-o facă internetul primul – și încă mai curând decât credem. Dacă fetele noastre sfârșesc prin a învăța despre sex, și multe o fac, cutreierând prin pornografie, acest lucru va fi cum nu se poate mai departe de mesajele sănătoase pe care vrem să li le transmitem.